

Et prisgjennombrudd

Markedet for råde CD-spillere ligger nede med brukken rygg for tiden. Bedre kommer det heller ikke til å bli når det lille, rimelige og fremtids-sikrede Stello-settet fra April Music spiller tett opp mot de beste.

AV TORE DAG NILSEN

Aldri før har så god lyd kvalitet kunne kjøpes så billig. Disse to små apparatene koster ikke mer enn 13 100 kroner, digitale forbindelseskabler inkludert. De leverer en uforfalsket, detaljert, romslig, frekvensutstrakt og dynamisk lyd man tidligere har måttet betale mange ganger mer for eller nøye seg med å drømme

om. Med dem kan man spille vanlige CD-skiver eller fore med PC-baserte signaler opp til 24/96 oppløsning.

FREMTIDEN ER HER I DAG

Hva mer kan man ønske? Nye høyoppløste formater i fysisk form? Nepe. Selv det mest vellykkede av de høyoppløste formatene, SACD, ble neglisjert i en slik grad at det er på stødig vei ned.

Man trenger ikke å være noen spåko for se et pent stykke inn i fremtiden. Den vil bestå av millioner av CD-skiver, etter hvert mest brukte antagelig. Samt "gratis" eller nesten gratis nedlastning eller streaming av lavoppløste formater og 16/44 CD-standard eller 24/96 høyoppløst for de som er spesielt interesserte og betalingsvillige.

Nå som musikkbransjen og CD-

skivene spås nord og ned er tilgjengeligheten via netthandel større og prisene lavere enn noen gang. Jeg kan ikke forstå hvorfor noen ønsker seg vekk fra fysiske CD-skiver. Med Stello 100-settet kan vi ønske deg velkommen til en lettvinnt verden – uten lydmessige kompromisser. Stello CDT 100-drivverket er i samarbeid med DA 100DAC'en perfekt rustet til å få maksimalt ut av

nettopp vanlige CD-skiver.

Stello-settet har en helt annen karakter enn andre budsjettspillere. Budsjettspillere har tradisjonelt hatt litt farget og sløret lyd. De har vært begrensede både i lydbilde og frekvensomfang. Her er Stellos slektskap til regulær high-end helt påfallende. I hvert fall de av high-end produsentene som virkelig forfølger et ærlighetsideal, og ikke bare lager imponatorprodukter som tenderer mot å gjengi all musikk med det samme store lydbildet og fete bassen.

Stello 100-settet er blant de minst fargede komponentene jeg har vært borte i. Uansett pris. Stor gjennomskiktighet, et mylder av detaljer og et vidåpent og ekstremt dypt lydbilde transporterer lytteren rett tilbake til opptaksbegivenheten. I hvert fall når dynamikken er så brutal og ubeskåret som her, og bassen går rett i kjelleren med en distinkthet og driv som får buksebrettene til å flagre. Man griper seg i å synes synd på de som har punget ut med både fem og ti ganger mer for å oppnå samme "være der-følelse".

Fremtiden er her i dag, og den behøver verken å være vanskelig eller å koste skjorta.

UBØNNHØRLIG ÆRLIGE

Det er meget vanskelig å summere opp eller definere lydkarakteristikken på Stello 100-settet. Hver gang jeg tror jeg er på sporet av en lydkarakter, viser det seg at særheten ligger i opptaket. Det er bare å sette på en ny skive, så blir hele ideen kullkastet. Stello overrasker hele tiden med å eksponere nyanser jeg tidligere hadde oversett med musikken min. Skive etter skive letes frem. Lytteøktene slutter oftest ikke før skivene er ferdig spilt. Stello gjengir så rent, detaljrikt, luftig, dynamisk, stramt og distinkt at det er en fryd. At dette skulle skje med et komplett avspiller-system til 13 100 kroner er både absurd og gledelig på samme tid.

Det er viktig å presisere at Stello ikke låter lyst, mørkt, snilt, spesielt "tøft" eller vektig. Om noe, kan lydgjengivelsen kanskje karakteriseres som nøktern. Hvis man ser bort fra det fryktløse dynamiske avsparket det helt uanstrengt disker opp med når musikken dikterer det. Kanskje ærlig er det beste adjektivet. Feil og begrensninger i opptakene blir ikke feiet under teppet.

Jeg tror nok redaktøren ville sagt at han "savner litt vekt i A-området" (nedre mellomtone?) i forhold til de ultrakostbare klenodiene som titt og ofte er innom hans testtrigg. Stello slår enormt godt fra seg, men vi har opplevd større autoritet fra noen av markedets heftigste avspillere. På den annen side gjør Stello det så godt at jeg synes det blir meningsfullt å ta en diskusjon om denne klangfylden skal være der eller ei. Helt sikkert er det at Stello er

fullstendig barbert for klangfylde som ikke fins på platene. Null daukjøtt, med andre ord.

Jeg har også hørt hvordan noen av disse tungvekerne er enda mer rene og åpne i toppen. Litegrann skal det vel være igjen for de som er villig til å betale hva som helst.

I prisklassen 100-settet befinner seg i er det dog ren utklassing i forhold til alle andre ting jeg har hørt. Med upsampling kjørt opp på maksimale 24/192 er diskanten ekstremt detaljert og dynamisk. Selv i prisklassen mellom 20 og 30 tusen synes jeg det er vanskelig å se konkurrenter. Ett opplagt og artig unntak dukker likevel opp her - CDA 500 fra samme produsent, som ble testet av Jan Myrvold i 44.

Integrerte CDA 500 virker ved første øyekast å være en helt annen konstruksjon. Men til tross for sitt store, tykke og påkostede aluminiumskabinett, avslører bilder av den indre et svært nært slektskap med sine småsøsken. Forskjellen ligger i små ting som dette kabinettet, en mer påkostet DAC og noen andre småting.

Lydmessig ligner 500 på 100-settet, men 500 er litt mer ryddig og åpen oppover. 500 legger til litt mer stramhet til 100s allerede stramme og dype bass. Dette sammen med enda litt mer glatt- og støyfrihet i gjengivelsen skaper inntrykk av en mer sivilisert spiller med mer fremtredende mellomtone. En spiller som ikke mangler dynamikk og drama, men som er enda mer tolerant mot dårlig innspillingskvalitet enn sine småsøsken.

Til 100-settets forsvar må jeg presisere at forskjellene fortoner seg som større og mer dramatiske enn de i virkeligheten er fordi vi må spissformulere oss for å tydeliggjøre dem. Dessuten må vi ikke glemme at den glimrende 500-spilleren koster nesten dobbelt så mye som 100-settet.

SMÅ BOKSER, STOR LYD

Stello 100-settet holder uansett et langt høyere nivå enn det man kan få frem med tilsvarende kostbare forsterkere og høyttalere. Selv i selskap med mine relativt nylig anskaffede forsterkere og høyttalere til to hundre av de store lappene, virker ikke disse små koreanerne malplasserte.

Nedover i frekvensområdet er åpenheten og presisjonen helt enestående for så rimelige apparater. Stello forteller lytteren umiddelbart om mikrofonomplasseringer, balanse, kunstig og ekte etterklang og opptaksløkalets beskaffenhet. De er skikkelige monitorredskaper som brutalt avslører slurv fra lydteknikerne og produsentenes side. Det velger vi å se på som positivt, for vi betaler jo for å være tilstede, ikke sant?

Man må bare le av sin egen forundring over at disse bitte små boksene

Når innspillingene åpner for det vil renheten, dynamikken og frekvensomfanget til 100-settet bane veien for lydbilder av grandiose størrelser, med nøyaktig avtegnert perspektiv, dybde, bredde og proporsjoner. Følelsen av tilstedeværelse er nesten skremmende, formidlet av 3,5 kilo tunge bokser som er mindre enn halvparten så store som normalt. Hvem sa at hi-fien må være tung og stor for å være god?

FORNUFTIGE KONSTRUKSJONER

Jeg sitter her og klør meg i hodet over hvordan April Music kan klare å holde dette nivået med så rimelige apparater. Når man studerer bilder av apparatene indre og leser om spesifikasjoner, forstår man enda mindre. Her er tykke aluminiumsfrontplater, aluminium i svøpet over toppen og sidene på apparatene, flust av inn- og utganger, rause strømforsyninger, fullt diskret oppbygde utganger og topp komponentkvalitet nesten hele veien.

Hva sies om valg mellom optisk, RCA, AES/EBU, optisk og I2S digitaloverføring – og utelukkende bruk av Cardas og Neutrik kontakter? Det samme gjelder analogutgangene på DAC. Man kan velge mellom Cardas RCA og Neutrik balanserte.

Jeg har konsekvent kjørt med den geniale I2S-overføringen. Med denne fempolde DIN-kontakten splittes digitalsignalet opp i fire i drivverket, og trenger ikke å dekodes i DAC'en. En slik kabel følger med settet, og den gir utmerkede resultater. Den sitter litt løst i DIN-kontaktene, men så lenge man ikke rører på ledningen under avspilling virker ting slik de skal. Importør Andervik kan skaffe en audiofil kabel av denne typen, som gir marginalt bedre resultater og sitter en smule bedre fast, men den koster 2500 kroner...

DAC'en kan sample opp signalet til 96 eller 192 kHz, og via nåværende versjons USB-inngang ta PC-matede signaler opp til 24/96-oppløsning.

Hvor er det så spart? Jo, på alle ting som har mindre eller intet å si for lyd kvaliteten, men det er særlig tre ting jeg vil trekke frem.

April Music er så fornuftige at de lager små og lette kabinetter. Begge disse apparatene har en nettovekt på 3,5 kilo. Da sparer man på både materialer og frakt. De kompakte målene gir korte signalveier og tilstrekkelig stive kabinetter selv med moderat materialtykkelse. Den eneste luksusen i denne sammenheng er de nesten centimeter-tykke, pent bearbejdede frontplatene.

Det koster en halv formue å lage frontmatede CD-transporter som smidig og lydløst glir inn og ut av apparatene. Drivverket CDT 100 er en helt åpen toppmatet spiller, nesten helt uten bevegelige deler. Det følger med et trelokk man kan legge over transpor-

ten, for å minske akustisk feedback og hindre at støv faller ned i spilleren. En solid og rimelig løsning, kjemisk fri for snobbefaktor.

Sist, men ikke minst er det heller ingen ulempe at April Music holder til i en land med lavere kostnadsnivå.

AUDIOFILE SÆREGENHETER

Baksiden av medaljen med den kostnadsbesparende tankegangen til April Music er noen betjeningsmessige særegenheter. Siden "CD-skuffen" er helt åpen, må man manuelt trykke på en knapp på frontplaten eller fjernbetjeningen for å lese av skivene for avspillingen kan starte.

En annen detalj er at den medfølgende fjernkontrollen opprinnelig må være ment for et annet apparat. Denne fjernkontrollen har knapp for upsampling som ikke virker sammen med DA 100 Signature.

Helt på flisespikkernivå hadde det vært fint om dimmerknappen på fjernkontrollen kunne dimme de litt kraftige diodene på DAC'en også, og ikke kun displayet på drivverket. På en annen side hadde DAC'en da hatt behov for enda en knapp på frontplaten.

Disse tingene er typisk for apparater beregnet på et publikum som setter best mulige ytelser for lavest mulig pris på toppen av ønskelisten. Ingen av oss (!) ser på Stello-DAC'ens litt større enn normale varmeutvikling som noe minus? Den blir ikke het, men pent lunken, og trenger litt luft rundt og over seg.

Det rådes videre ikke å slå av disse apparatene med hovedbryterne på baksiden. De trenger litt tid for å yte sitt beste, men fra stand by-posisjon er det unnagjort på ca. 20 minutter. Jeg hadde også inntrykk at det tok en uke eller to før de nye apparatene virkelig var på topp.

VINNERE UANSETT

Settet med drivverket CDT 100 og DAC'en DA 100 imponerer neppe øynene, men de gjengir musikk med en for prisklassen uhørt realisme. Det kan godt være at DAC'ens gode muligheter for PC-basert avspilling vil få flere potensielle kjøpere med denne hensikten til å tro de ustraffet kan hoppe over drivverket, og anvende sin gamle CD-spiller som drivverk når de trenger et slikt. Det ville være synd. Denne kombinasjonen er dynamitt sammen, og man trenger det tilhørende drivverket for å kunne nyttiggjøre seg den imponerende I2S-digitaloverføringen. ☺

Stello CDT 100 drivverk, kr. 6200

Stello DA 100 Signature 96/24 USB DAC, kr. 6990

Importør Andervik Audio

stinger til med avgrunnsdyp og helt ren bass. Her hører man endelig tydelig alt bassisten driver med. Det gir musikken helt ny og komplett mening. Latteren skyldes for øvrig at vi kun forventer slike evner i bassområdet fra store apparater. Her adopterer vi ukritisk tanker omkring store høyttalere og forsterkere.